СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

УРЯДОВИЙ ОРГАН ЗАПОМОГОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ. OFFICIAL ORGAN OF THE UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION

ТРИ ЦЕНТИ РІК XLV. Ч. 112. Джерзі Сити, Н. Дж., субота, 15-го травня, 1937. VOL. XLV. No. 112. Jersey City, N. J., Saturday, May 15, 1937. THREE CENTS

ДАЛЬШИЙ ХІД КОНВЕНЦІЇ У. Н. СОЮЗУ

Політичний провідник на відвідинах.

В середу зполудня на конвенцію навідався Лоренс Вуд Робертс молод. („Чік" Робертс), бувший підсекретар скарбу й один з провідників Демократичної Партії. Представлений адв. М. Пізнаком, Робертс заявив, що він говорить в імені Джіма Фарлія, що тепер виїхав з Вашингтону. Він заявив, що Фарлі казав йому запевнити українську конвенцію, що він добре памятає ту прислугу, яку зробили українські іміґранти, головно майнери, для здобуття Пенсилвенії для президента Рузвелта.

Бенкет конвенції.

Згідно з постановами конвенційних нарад, що керувались оглядами і потребами української національної пропаґанди, у середу в 8 годині вечором відбувся конвенційний бенкет.

Тостмайстером бенкету був д-р А. Кібзей. Коло нього на естраді засіли всі члени головного уряду У. Н. Союзу, президія конвенції, представники вашинґтонської кольонії та запрошені американські політики. Велике число тих останніх показує, що звязки української еміґрації з політичними кругами значно поширились та що українці серед них уже добре відомі.

Тостмайстер представив визначних членів і гостей конвенції, але нікому з членів голосу не давав, щоб не перемінити бенкету у виборче віче. Забирали голос лише гості.

Адвокат Михайло Пізнак з Ню Йорку представив конґресмена Джана Бойлена з Ню Йорку, котрий підчеркував льояльність українців та їх боєві прикмети. Далі він закликав українців до орґанізації словами: „Памятайте, що тут нічого не можна здобути без орґанізації!"

Адвокат Роман Смук з Шікаґо представив конґресмена Адольфа Сабата з Шікаґо, що є „деканом", себто найстаршим членом конґресу. Конґресмен у своїй мові підчеркав, що українські іміґранти використали вповні всі нагоди американського горожанства в часі війни і миру. Він взивав українців бути льояльними супроти своєї прибраної вітчини і супроти своєї національности, що цілком одно другому не перечить.

Конґресмен з Конетикот, Герман П. Коплемен, згадав про своє походження з України та пригадав на свої заходи добути признання для української самостійности. Він радив українцям не журитися, що вони ще не мають свободи, бо „Риму не збудовано в один день". Його будовано довго, але всетаки збудовано. Він сказав своє переконання, що Україна таки колись буде самостійною державою.

Інж. Володимир Малевич представив конґресмена Мекґратія з Каліфорнії, котрий зложив конвенції привіт від своєї округи, в котрій є мало українців та інших еміґрантів.

Роберт Г. Ален, конґресмен з 28 округи Пенсилвенії, привитав гостей привітом „Христос воскрес" та запрошував членів конвенції відвідати конґрес підчас засідань конґресу.

Чарлз Р. Екерт, конґресмен з 26 округи Пенсилвенії, пригадував на важні події з околиці Аліквіпи, що відбилися широким відгомоном по всьому краю. Він підчеркував потребу піддержування еміґрантами культурних питоменностей, бо ці роблять їх життя на еміґрації глибшим. Він закликав українців боротися за це життя та за усунення усіх суспільних недостач, як, наприклад, безробіття й непевність існування.

Адвокат Іван Сквір з Мекаду представив конґресмена Джеймса Г. Ґілдія з 13 конґресової округи в Пенсилвенії. По тім конвенцію привитав Антоні А. Флеґер з 22 округи в Огайо та Михайло Дж. Кірван, конґресмен з Йонґставну, Огайо.

Проф. Григорій Герман представив конґресмена Дуї В. Джансона, „великого шведа з Мінесоти", котрий представив свою партію як партію, що бореться за рівну нагоду й рівноправність для всіх іміґрантів.

Привитав делеґатів по українськи поручник Теодор Калакука, що працює у Вашинґтоні у відділі кватирування війська.

Ґрупа танцюристів з Балтимор, одіта в українські народні строї, виступила під проводом п. Фенчинського з низкою народніх танців. Під звуки мандоліни й гармонії всі гості обєднались у відспіванню народніх і стрілецьких пісень та національних гимнів. Гості розійшлися пізно по півночі, з почуттям, що це був справді бенкет великої політичної ваги.

Три сенатори на конвенції У. Н. Союзу.

На четвергові наради конвенції прибули привитати делеґатів три сенатори: Сенатор Ґофі з Пенсилвенії, автор законопроекту про робітничі відносини в цивільнім промислі, представлений адв. М. Пізнаком, підкреслив, що делеґати конвенції У. Н. Союзу в своїй більшости це робітники, котрі скористають з політики „нового розділу" президента Рузвелта, за котру бесідник заявився цілою душею.

Сенатор Роял С. Ковпленд, представлений теж адв. М. Пізнаком, ствердив, що український нарід є признаний за один з найстарших зпоміж культурних народів, які знає історія. Цей нарід іще краще відомий зі своєї боротьби за волю й ідеали свободи. Тому саме українці є такі льояльні супроти Америки, бо вони переконані, що ті ідеали свободи слова, віри й зборів та орґанізації в Америці можуть найкраще проявлятися. Сенатор підкреслював, що він займається спеціяльно еміґраційними справами. Й, тому, говорив він, колиб якому українцеві сталася яка кривда в еміґрантських справах, то хай покривджений донесе це йому, а він подбає, щоб його справа була справедливо полагоджена.

Сенатор Мур з Ню Джерзі, представлений адв. Ваґнером, запевняв, що він знає історію України, шпихліра Европи, а далі згадував, що він знає душу еміґранта, бо він є сином бідного ірляндського робітника, котрий ніколи не мріяв про те, що його син може стати ґубернатором стейту, а потім сенатором. Приглядаючись українському народові, говорив бесідник, ми набираємо переконання, що він не може пропасти, бо він вірить у Бога і свободу. А такий нарід не може пропасти.

Конвенція розшукала і знайшла правду.

По скінченню звітів уступаючих урядників прийшла черга на звіти контрольної комісії. Попри офіційний звіт, підписаний О. Малицьким, Д. Капітулою й А. Пашуком, в котрім контрольна комісія ствердила, що вона знайшла діловодство У. Н. Союзу і заряд його маєтку у зразковому порядку, п. А. Пашук прочитав конвенції додатковий особистий звіт, за який він сам перебрав особисту відповідальність, а в котрім п. Пашук закидав недбалість і марнотравство екзекутивному комітетові.

Головний радний Євусяк при нагоді свого звіту виказав опінію, що екзекутивний комітет не заряджує маєтком У. Н. Союзу як слід.

У середу головний предсідник Микола Мурашко заявив, що він домагається, щоби були прочитані всі непроголошені протоколи з річних засідань головного уряду та з засідань екзекутивного комітету щодо справи бувшого завідателя П. Маційовського і тих наклепів контрольора Пашука, якими він обкидував чотири роки екзекутивний комітет і які він потім відкликував. Протоколів не проголошувано для добра орґанізації. З відчитаних протоколів делеґати дізналися, що контрольор Пашук у своїм особистім звіті повторював знов давні наклепи. Головний предсідник заявив далі, що делеґати разом з ним будуть сидіти день і ніч, поки не вияснеться найменший наклеп, щоби була раз вже переведена чистка, щоб усі знали, хто властиво підкопує і руйнує У. Н. Союз. По тім відповідав гол. предс. М. Мурашко на всі потрібні запити, з яких виходило, що **закиди контрольора Пащука є безпідставні.**

Заст. гол. предсідника, інж. В. Малевич, потверджує чесність господарки в У. Н. Союзі. Те саме зробила заступниця голов. предсідника, Марія Розоміло.

Головний рекордовий секретар Дмитро Галичин і головний секретар Роман Слободян далі розбирали низку нових питань, що відносилися до закидів п. Пашука, як теж і Григорія Євусяка.

Усім членам екзекутивного комітету уділено вотум довіря — оваційно.

Звіти головних радних принято без дискусії. Головні контрольори Омар Малицький і Дмитро Капітула заявили, що вони **не мають нічого спільного з особистим звітом контрольора А. Пашука, з ним не годяться і за нього не відповідають.** Обидва дістали вотум довіря. **Контрольорові А. Пашукові дано вотум недовіря.**

Затверджено напрям „Свободи".

По вислуханню звітів редакторів і по переведеній довшій дискусії делеґати **дали признання за напрям часопису і вотум довіря редакції.**

СТРАЙК У ПІТСБУРЩИНІ ПОШИРЮЄТЬСЯ.

Страйк, що вибух у стальовнях Джавс-Лаґлин, охоплюючи 27,000 робітників, поширився на сусідні стальовні в Монесен і Аленпорт, охоплюючи поверх 5,800 робітників. Филип Морей, предсідник комітету страйкуючих, заявив, що страйк у корпорації „Бетлеґем Стіл", яка затруднює 178,000 робітників, є також неминучий, а це тому, що корпорація не хоче підписати угоди. Корпорація Джавнс-Лаґлин виготовляє вже умову та буде старатись, щоб представники робітників її підписали. Між страйкарами і поліцією в Аліквіпі прийшло до сутички, коли страйкарі довідалися, що до фабричних заведень іде трок, наладований зброєю. Останні хотіли цей трок спинити.

СЕНАТОР КОПЛЕНД ПЕРЕСТЕРІГАЄ ФАРМЕРІВ.

В часі нарад у Вашинґтоні над поміччю для фармерів сенатор Копленд звернув увагу фармерам, що вони від держави занадто багато сподіваються. Він запитав: „Чи нема часом можливости, що фармер, дивлячись на фотоґрафію капітолю у Вашинґтоні, порівняв його округлу, закінчену банею, форму з пляшкою з молоком для кормлення малих дітей та звірят? Чи не вірить він часом, що ми вічно будемо його кормити фондами з державного скарбу? А може навпаки, він уже знає, що ми йому тільки стараємося показати, як він повинен радити собі сам?"

ГУВЕР ДБАЄ ПРО ХЛОПЯЧІ ОРҐАНІЗАЦІЇ.

Бувший президент Гувер перед численним зібранням у готелі Комодор у Ню Йорку виголосив промову, в якій висказав необхідність зібрати на ціль хлопячих клюбів і орґанізацій суму $15,000,000. Він сказав, що з двацятьох міліонів американських хлопців є біля три міліони, які знаходяться в крайній нужді. Виростаючи серед нужденних відносин, вони заправляються на будучих проступників і злочинців. Над ними суспільність повинна простягнути опіку та орґанізувати їм відповідні клюби, в яких вони дісталиб належний духовий провід, а також матеріяльну поміч. Сам Гувер є предсідником союзу „Хлопячих Клюбів Америки". Жінка Ґувера займається орґанізуванням дівчат у пластові організації.

ДОШУКУЮТЬСЯ НОВИХ ПРИЧИН У ВИБУХУ „ГІНДЕНБУРҐА".

Комісія для досліду катастрофи з воздухоплавом „Гінденбурґом" видвигнула нову теорію щодо причини вибуху. А саме, вона припускає, що від одного мотору відірвався пропелер і, вдаряючи у бік воздухоплава, розірвав його та випустив ґаз. В поблизькі іскри з мотору запалили його і так повстав вибух.

В КОЖДІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ХАТІ ПОВИНЕН ЗНАХОДИТИСЬ ЧАСОПИС „СВОБОДА"

РЕЛІҐІЙНИЙ ПІДЙОМ У СОВЄТСЬКІЙ УКРАЇНІ

КИЇВ. — „Комуніст" з 21 квітня ц. р. жаліється на підйом релігійности в УССР. По Київщині ходять священики, переодягнені за кравців і теслів, та заспокоюють потреби вірних. Щораз то частіше напливають до адміністраційних органів прохання дозволити відчинити церкву. В одеських церквах чимало комсопольців. Високий мистецький рівень церковних хорів облекшує релігійну пропаґанду, тим більше, що комуністичні культурні орґанізації занедбані.

ОБКРАДАЮТЬ КОЛГОСПИ.

ВЛАДИКАВКАЗ. — У Воронцово-Александровську на північнім Кавказі почався процес членів партійного районового комітету, яким закидують, що вони розкрадали майно колгоспів. Підсудні приказували достарчувати для урядовців комітету безплатно рільні продукти.

НОВІ АРЕШТУВАННЯ В СССР.

МОСКВА. — В Москві кружляють чутки, що останніми часами знов арештовано цілий ряд осіб. Між арештованими знаходиться директор Великого Театру в Москві. Також арештовано заступника Павкера Воловича і заступника Яґоди в нарожному комісаріяті народніх справ, а опісля в комісаріяті звязків, Прокопієва. Офіційні круги цих вісток не потверджують. Згідно з рішенням совєтської контролі при Раді Народніх Комісарів СССР звільнено зі становища директора товарового підприємства Орлова і провідників вербункової акції, робітників Апотіна, Макарова і Шевченка. Останніх чотирьох віддано вже до розпорядимости слідчого судді.

РОЗВЯЗАЛИ ЖІНОЧІ БАТАЛЮНИ.

ЛОНДОН. — Кореспондент лондонського щоденника „Морнінґ Пост"у в Москві подає, що маршал Ворошилов зарядив розвязання всіх жіночих баталіонів у совєтській армії. Сензаційно звучать мотиви цього розпорядку. У ньому кажеться, що жіночі баталіони мали мінімальну військову вартість, а були тільки для паради. Гулящий спосіб ведення життя жінок-офіцирів наражав на злу славу честь однострою. Ворошилов дальше заявив, що місце жінок є вдома, в кухні, при дітях і при цируванню панчіх.

ПОМЕР ВОЙЦЕХ ДЖИМАЛА.

ВАРШАВА.—Польська преса подала вістку, що на Познанщині помер польський селянин Войцех Джимала. Вславився він був тим, що коли перед війною за німецької влади німці, пробуючи витиснути зовсім поляків з Познанщини, заборонили їм на свойому ґрунті будувати доми, Джимала побудував дім на колесах, щоб таки не вступатися з рідної землі. В той спосіб Джимала став героєм польських змагань за стан посідання і коли відбудувалася польська держава, то його нагороджено найвищим медалем, „Польонія Реститута". Українські часописи подали теж довші згадки про смерть Джимали, а коли вони старались порівняти тодішне положення поляків під німецьким пануванням з нинішнім українським положенням під Польщею, то польська цензура сконфіскувала ці уступи.

ВЕЛИКІ ЗЛОВЖИВАННЯ В ПОЛЬСЬКІМ ШКІЛЬНИЦТВІ.

ЛЬВІВ. — В польських шкільних кругах на терені Галичини вийшли на верх великі здовживання при складанню іспитів. За заплату професори давали наперед ученикам іспитові задачі і в той спосіб помагали їм легко переходити іспити. У звязку з тим до Львова приїхав спеціяльний делеґат міністерства освіти для розслідження цеї справи. Покищо міністерство тільки уневажнило матуральні іспити майже по всіх польських ґімназіях. Дальші доходження в бігу.

УКРАЇНСЬКЕ СІЛЬСЬКЕ НАСЕЛЕННЯ ХВОРІЄ НА ЧАХОТКУ.

ЛЬВІВ. — Львівський часопис „Нове Село" подає таку новинку: „В Чорноківцях Великих, а ще більше в Чорноківцях Малих, копичинецького повіту, дуже нездужають люди на чахотку (сухоти). Майже нема хати, щоб не був хтось хорий. Треба би лікуватись, їсти ліпший харч, а тут його нема. В зимі молока, як звичайно, обмаль, а в літі несуть усе до молочарні, а собі лишають пісне. Думають, що так можна себе самого обдурити. Але здоровля годі обдурити. Пісною бульбою і молоком з кружлівки годі жити і працювати. Люди лікуються, стягаються з останнього. Але шож, не дбають про найважніше: не запобігають хоробі наперед, не відживляються добре й не вистерігаються хорого".

"SVOBODA" (LIBERTY)
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays
Owned by the Ukrainian National Association, Inc.
at 8.-83 Grand Street, Jersey City, N. J.

Edited by Editorial Committee

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted r mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.

За оголошення редакція не відповідає.

Тел. „Свободи": BErgen 4-0237. — Тел. У. Н. Союза: BErgen 4-1016. 4-0807.

За кожду зміну адреси платиться 10 цент.ві

З Канади належить посилати гроші лише на т. зв. Foreign Money Order.

Адр са: "SVOBODA", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

ПЕРШЕ: НАЦІЮ ПЕРЕВИХОВАТИ

Як у нас, так і в старім краю підносяться далі ріжні голоси у справі консолідації наших сил. І не диво, бо нема двох слів, що такої консолідації треба не тільки в старім краю, в обличчі небезпеки перед вічно наступаючими ворогами нашого народу, але такого обеднання треба нам теж і тут в Америці. Та питання, як його осягнути.

Цю справу пробував розвязати в львівськім „Новім Часі" В. Островський, відомий громадський діяч із Волині. Трудність розвязки цеї проблеми зясовує він, як не мож краще, пишучи у своїх вступних словах таке:

„Коли справа торкається національної консолідації, мимохіть пригадується леґендарна квітка папороти, що розцвітає на мить у ніч на Івана Купала, і нікому не вдається натрапити на неї якраз у дванацятій годині та зірвати її".

Та всежтаки треба намагатися якось цю проблему розвязати. Треба, щоб нація як така таки була обеднана принаймні щодо найістотніших справ. В. Островський думає, що така консолідація наших національних сил біля певних справ є таки можлива. Щож це за справи? У відповідь на це пише Островський ось що:

„Коли візьмемо відрубність української нації, право на її життя і розвиток, а зокрема — можливість розвитку духової й матеріяльної культури, права мови, школи, орґанізації, зібрань, религії, духового й фізичного виховання молодого покоління, то на цих питаннях можна обеднати всіх, а в боротьбі за це все можна змобілізувати всі розпорошені українські сили, всю розбиту народню енерґію".

До цих слів, коли мова про нас в Америці, можна ще додати й такі специфічні справи, що є тісно звязані зі збереженням українства в Америці, з вихованням тут родженої молоді в українських почуваннях. Вони теж є нам усім спільні. І біля них теж можнаб сконсолідувати й українство в Америці.

Та правда така, що хоч вище вичислені справи всім нам спільні, хоч вони входять у програми майже всіх наших партій і гуртків, то на ділі правдивого обеднання нема і щодо них. І не буде так довго, підкреслює й В. Островський, доки ціла наша народня маса не переродиться, доки того роду обедання не стане у нас природньою потребою і вимогою. А таке обеднання не дасться осягнути приказом, примусом. Зате можна його осягнути шляхом виховання — одиниць і мас. Це виховання мусить довести до того, щоб у всіх нас увійшла в кров свідомість найвищих ідеалів нації і її інтересів. Бо доперва з цеї свідомости зродиться правдиве бажання правдивої національної консолідації.

БАНКРОТСТВО БОЛЬШЕВИЦЬКОГО РЕЖІМУ В УКРАЇНІ

В останній кореспонденції писав я про провал цілого большевицького засівного „пляну". На цім місці хочу звернути увагу на одну дуже важну статтю большевицької „Правди", яка відноситься спеціяльно до положення в Україні. Стаття кидає яскраве світло на повне банкротство советської політики в Україні.

Ґазета пише, що статистичні дані наркомату хліборобства і совхозів на „півдні" дають дуже смутний образ стану засівів на тім „півдні". Тоді, як минулого року в тім часі на „півдні" засіяно до 4 міліонів гектарів, тепер засіяно лише 734,000 гектарів! Чи винна була пізна весна, кепська погода? Ні, бо й погода була добра і весна вчасна. Ґазета отверто признається, що причиною катастрофи є „повна некомпетенція, повна нездарність керуючих орґанів партії чи держави". Ці „керуючі" орґани не тільки що не керували засівною кампанією, але не завдали собі труду повідомити вищі інстанції про тривожний стан річей. Напр. в азовсько-чорноморськім районі 15 березня минулого року було вже засіяно 1,173,000 гект., тоїж самої дати цього року тільки 103,000 гект. Іншими словами, **навіть не одна десята частина минулорічної площі!** Ґазета закидає орґанам партії і держави, що їх члени багато говорили про нові методи праці, але самої праці не виконали. Секретар партії в районі, Євдокімов, і голова виконкому, Ларін, займалися виключно справами політичними, зовсім занедбуючи такі важні справи засівної кампанії. Ці урядовці сиділи по своїх бюрах і виробляли „плян" кампанії, думаючи зорґанізувати все на папері...

Таксамо урядовці машино-тракторних стацій теж сиділи по своїх бюрах, випрацьовуючи „пляни", замісць післати потрібні трактори на місця. Директор Маш. Тракт. стацій, Малінов, теж не любить пересуватися з місця на місце; волів сидіти під затишним дахом своєї канцелярії і псути папір статистиками, в які сам не вірить. **„Така сама ситуація** — пише „Правда" — **в усіх районах полудневої України".** Напр. у районі Дніпропетровська (Катеринослав) і в районі Одеси цього року засіяно просторони **десять разів менше,** ніж минулого року. Першіж дні полевих робіт виказали злочинну безчинність місцевої адміністрації. В повіті мелітопольському, сиваському і ґенічевському тракторів на полях взаґалі не видко. В повіті новотроїцьким вони не можуть вийти з ґаражу. Таксамо у Великім Токмаці".

На Кримі (який ми мусимо зачислити до України) ситуація настільки „ліпша", що засіяно не десять разів менше, ніж у минулому році, а **лиш** пять разів! „Але — перестерігає „Правда" — здіймалися сухі вітри і треба чекати найгіршого. „Товариш" Лаврентієв, секретар партії на Кримі, і „тов." Самедінов, голова кримського совнаркому — грозить ґазета — повинні бути потягнуті до відповідальности за провал засівної кампанії".

„Правда" пояснює катастрофу тим, що місцеві орґани партії і влади „не зрозуміли останніх директив Центр. Комітету партії. Наказ розвинути політичну роботу вони зрозуміли як дозвіл злегковажити роботу економічну. Вони стратили з ока цілу важність хліборобства в національній економії. Вони цього не зрозуміли, або не хотіли зрозуміти. А результат — щонайцінніші для засіву дні втрачені на завше. Треба завдати рішучий удар по цій опортуністичній легкодушності" і т. д.

Ясно, що Москва хоче звалити вину за засівну катастрофу на місцеві орґанізації партії, що не виконали ґеніяльних вказівок центру. Але це старі буйди, які певно на нікого не зроблять враження. Самаж „Правда" ще недавно, пару місяців тому, писала, що врожай цього року буде блискучий і значно кращий від торішнього. І нагло: — засіяно ледви десяту частину торішньої площі в Україні. Хтож винен? І чому місцеві орґани влади повинні були бути більш прозорливими ніж центр?

„Правда" може писати, що хоче. Причиною катастрофи, що впадає на Україну, є, як і дотепер був, большевицький чужинецький режім. Поки невідповідальна банда зайд порядкуватиме в Україні, доти ця остання не вийде зі стану голодуючої кольонії. На щастя, це стає в Україні ясне навіть дитині.

А ВСЕЖ ТАКИ — УКРАЇНЦІ

На мою статтю „Паки й паки" в ч. 67 „Нового Часу" на шпальтах „Варшавського Дзенніка Народового" ч. 88 обізвався п. „Обсерватор" статтею: **„Украіньци, чи еднак русіні"?**

Навівши з моеї статті початкові уступи й узявши їх за підставу, п. „Обсерватор" силкується довести, що єдине властивими назвами для України й українців будуть Русь і русини.

Признаючись до назви Русь, я не відмовлявся від неї, як від назви таксамо прастарої для українців, як Лехія для поляків! Але в сучасному вжитку обидві ці назви звучать як анахронізм.

Все це змушує мене розвинути свої міркування, які в своїй статті я подав виключно для українського читача, якому не потребував пояснити, чому замісць назви Русь, вживаємо Україна.

Отже сучасна Франція в давніх часах називалася Ґалією; Еспанія, Іберією; Молдавія та Волощина (Валахія) — не так давно прибрали спільну для обох країв назву — Румунія, а в часах стародавніх той край називався Дакія.

Кількатисячлітній Іран впродовж звиш тисячі літ називався Персія, а в наших днях повернувся до своєї прастарої назви Іран.

Україна колись називалася Русь, як Польща — Лехія.

Всі ці зміни в назвах народів і країв відбувались орґанічно в довгому історичному процесі, більш-менш в одній і тій самій послідовності; поруч із прийнятою і добре знаною назвою повстала рівнобіжна новіша; ця новіша назва поволі висувалася на рівнорядне місце зі старшою й нарешті зовсім її заступала, як це сталося в усіх наведених прикладах.

Назви народів і країв здебільшого повставали в один із двох способів:

Перший (правдоподібно, старший), назва народу й краю повставала від власного імени родоначальника, основника державної орґанізації, як це, в припущенню, було у випадках чехів, поляків і русів, які виводять своє повстання від леґендарних словянських братів — Чеха, Леха й Руса.

Другий (правдоподібно новіший), якесь сильніше племя, що вже мало устійнену назву (що могло повстати в спосіб перший), підбивало слабші, споріднені й чужі племена, й, зорґанізувавши їх державно, разом із своєю зверхністю накидало їм свою назву.

Так було в прикладі кельтійської в етнічній основі Ґалії, що їй свою назву „Франція" накинуло тевтонське племя завойовників-франків. Подібнож було в прикладі Болгарії, коли нижне-дунайським словянам накинуло свою назву несловянське племя завойовників-болгарів, які прийшли знад Волги. Нарешті за т. зв. „варязькою теорією" подібнож було і з Руссю, що імя своє завдячує зверхникам, добровільно запрошеним варяго-русам, що прийшли зі Скандинавії. В наведених випадках підбою завойовники здебільша асимілювали чи самі асимілювалися з підбитими.

Наша „Україна" повстала в спосіб відмінний від обох наведених.

Не входячи в ґенезу цієї назви, бо це вийшлоб поза межі нашого завдання, стверджуємо, що вперше ця назва на означення давньої Руси зустрічається вже в XII. в. На початках козацько-гетьманської доби нашої історії стоїть нарівні зі старою назвою „Русь" і накінець тієї доби висувається на перше місце, на якому стоїть і до сьогодні.

Знаменно, що ні в одному з наведених прикладів не було випадку, щоб якийсь нарід назву свого краю з якихнебудь мотивів експропріював чи запозичив у сусідів.

Єдиним виняток під цим поглядом дає приклад Московії, яка свою властиву й орґанічну для її не-словянської істоти назву (Москва по чувашськи значить — гнила вода) змінила на назву, яку експропріювала від словянської Руси.

Відомо, що назву Росії для Московії встановив московський цар Петро I., коли проголосив себе імператором. У цей спосіб він гадав оправдати й скріпити свої неслушні претенсії: уярмити політично Україну й за одним заходом, укравши історичну метрику в України-Руси, приєднати свій, в основі азійський нарід, до родини народів европейських.

Отже цей спосіб не випливав орґанічно з історичного процесу й тому стоїть в одному ряді з наказом іншого азійського деспота, перського царя Артаксеркса, який у зарозумілості наказав вибити киями „неслухняне" море, яке зірвало його міст з кораблів через Босфор.

Але... Чи помогло це їм обом? — чи від наказу Петра I. москалі обернулися на словяно-русів і чи після порції батогів, яку зарядив Артаксеркс, море стало більш слухняне?

Перемалювання московського шильду на руський, як передтим татарсько-монґольського на московський, москвичі зручно використали на некористь України, представляючи Україну, ще так добре знану Европі XVI. й XVII. вв., як орґанічну частину Московії — Росії, та вносячи розкладові ферменти в нутро самої української нації в постаті ріжних „обще-, мало-і т. п. россов". Зрештою, це речі знані й полякам з їхнього власного досвіду з „Прівіслянським краєм".

Під цим оглядом москалі послідовні: Петро I. краде назву й грабує державну суверенність України, трохи пізніше московський історик М. Карамзін у своїй „Історії Ґасударства Расійскаво" фальшує московську історію, виводячи її як продовження історії... Київської Руси, а вже за наших днів ріжні т. зв. „младороссы", йдучи традиційно за прикладом Петра I. й Карамзіна, пробують присвоїти собі український державний герб — тризуб — володимирський знак Великого Князя Володимира, очевидно, щоб у будучності мати претексти до реставрації „единої-неподільної". Інша річ, що „височайші рескрипти" не мають чудової сили привертати річі неповторні.

Щодо слова „Україна" в мові польській, то не маємо потреби з ним накидатися. Хочби тому, що слово це має в ній поважну давність, отже й права громадянства, хочби з таких незаперечних причин:

I. Давно стрічається в польських політичних актах та в наукових працях для означення чи то певної частини, чи й цілої Україно-руської території, що колись входила до складу Річипосполитої Польської.

II. Королі польські мали її в свому монаршому титулі (подібно, як царі московські деякий час носили титул... королів польських).

III. Назви „Україна" для означення території й людности в межах розселення українського народу вживали й на запити п. „Обсерватора", „українці, чи одначе русини" — давно відповіли такі велитні польського духа, думки, слова й чину, такі **Вічні Поляки:**

1. **Адам Міцкевич — козак першого українського козацького полку.** Цей полк у рр. 1853—1855 сформував у Туреччині Садик-Паша — М. Чайковський.

2. **Юлій Словацький** — той самий, що у пророчій візії передбачав, що „Польща воскресне в пожежі світової війни" — у своїй поемі „Вацлав" (розділ XXXVI) говорить-пророкує, звертаючись очевидно до ненависників України:

"Choć Ukraina kiedyś zmart-
[wychwstanie,
Ty się nie dowiesz w piekle, ty
[szatanie".

3. Творець — заперечте, коли маєте відвагу, панове більші й менші „обсерватори" — воскреслої з небуття сучасної Польщі, **Маршалок Юзеф Пілсудський.**

Крім того в дні 22. квітня 1920. р. державна Польща заключила воєнний союз із державною **Україною.**

Коли акти свідомої волі зобовязують у приватної, навіть маленької одиниці, то тим більше вони зобовязують одиницю державно - політичну! При наявності таких актів, як хочби згаданий польсько-український договір з 22. квітня 1920. р., силкування деякої ґрупки польських маленьких одиниць викреслити з польського словництва назви „Україна, українець, український" — виглядають як непошана до маєстату власної держави, яка ці назви санкціонувала.

Для самих себе нотуємо, що ті одиниці зпоміж польського громадянства, які вперто відкидають витворені в довгому історичному процесі наші, в давному часі для нас властиві назви — Україна, українець, український, що мають устійнене місце і в словництві польському, — ці одиниці солідаризуються з московськими фальшівниками. — („Новий Час").

Вартоломій Євтимович.

Пієтарі Пейверінта.

У ПУСТЕЛІ

(5)

Як я пробудився, дідусь уже був встав і колов скипки при світлі смолоскипу. Бабуся також була вже встала та направляла панчохи.

— Ви були вже в тамтій хаті? — спитав я дідуся.

— А що я там маю до роботи? — відповів він рівнодушно.

— Поглянути, чи дитинка ще жие.

— Дитина може вмерти або жити, чи я погляну там чи ні, — відповів дідусь холодно.

Я зодягнувся мерщій і вийшов із хати. Вітер ущух, сніг перестав падати. Почало розвиднюватися. Я поглянув до коня, а потім поступив у хату. Колиска стояла на тім самім місці біля ватри, що й учора. Батько й мати сиділи та тупо гляділи у колиску. Вони наче закаменіли. Видно було, що плакали, та тепер уже й сліз їм не стало.

— Дитина вмерла? — спитав я тихцем.

— Воно бідненьке вже не між живими, — сказала мати сумно.

При тих словах я глянув на батька. Я бачив, як його мужеське лице здрігалося з болю. Сльози тиснулися мені до очей.

Я впряг коня до санок і поїхав далі засніженою дорогою. Цілу дорогу стояв сумний образ тієї кольонії мені перед очима. І відтоді не кинув мене.

Цілу дорогу аж до найближчого хутора снувалися мені по голові такі думки:

Коли країни й держави завойовуються війною, то це кошнує багато, дуже багато людської крови, багато людського життя. А скільки людського життя віддала Фінляндія для здобуття культури та цивілізації?

На це питання не можуть відповісти ніякі статистичні табелі, бо:

Гей хто злічить всі ті бої,
Що їх нарід цей ізвів
У часах війни страшної,
Голод, холод як шалів.
В кого, в кого не розбудить
Пролита кров вся
І терпіння й війни труди
Жалю, співчуття.

(Кінець).

ІТАЛІЙСЬКІ ПРИПОВІДКИ.

Італійські пословиці не всі народні (як наші українські), а багато зпоміж них утворили вчені штучно. В Італії є дуже багато діалектів і кожний має свої пословиці, які відносяться лише до тієї околиці, де повстали. Багато італійських пословиць є простацьких і сороміцьких. Італіюці відомі теж із грубих проклонів, так що фашистівська влада, щоб викорінити їх, наказала карати тих, що вживають таких проклонів. Далі ще характеристичне для італійських проповідок і пословиць є те, що часто приходить у них число „три".

Ось для прикладу кілька італійських приповідок:

Ніодно чудо не треває довше як три дні.

Три хмари готовий дощ, три дощі готова повінь, а три забави готова кокетка.

Три жінки вчинять один базар, а чотири цілу торговицю.

Дві жінки й одна гуска — готовий ярмарок.

Молода дівчина у руках старця, птичка в руках дитини і кінь у руках черця — це три річи неприродні.

Розум прийде три дні після смерти.

Три річи роблять людину обережною: судовий процес, жінка та пристань.

Із трьох річей чорт робить салату: з адвокатських язиків, із нотаревих пальців, а третя річ — зарезервована.

Три річи є подібні: священик, адвокат і смерть. Священик бере з живого і мертвого, адвокат хоче правого й неправого, а смерть шукає і слабого і сильного.

Тричі змір, а раз вріж.

Тайна двоїх, тайна божа, тайна трьох, тайна всіх.

Людину пізнати у трьох обставинах: у гніві, при гаманці та при вині.

Хто на камені сидить має три шкоди: перестудиться, змерзне у долішні плечі та попсується одежа.

Три річи остав для себе: око, жінку та віру.

Гарна смерть прославить усе життя, але й гарна втеча рятує життя.

Сповідникові, лікареві і адвокатові нічого не затаюй.

Коня, жінки й вина — не хвали нікому.

У винограді є три вина: одно є вино здоровля, друге веселости, а третє пянства.

Опівночі вертається чоловік до дому. Жінка відразу питається його гостро:

— А ти де був так довго?

— Я ходив із приятелями ще дещо купити.

— Гм, гм, то дивне — каже жінка. — Навіщож ти до слова „пити" даєш іще на початку „ку"?!

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ У. Н. СОЮЗУ

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Бр. св. Йосафата, від. 217, повідомляє всіх своїх місцевих і позамісцевих членів, що місячні збори відбудуться у вівторок, 18. травня, в годині 7:30 ввечір точно, в гали де звичайно. Обовязком кожного члена є конечно бути приявним бо є дуже важнісправи до вирішення, як також буде звіт делеґатів, котрі повернуться з конвенції. Довгуючі члени зволять вирівняти свої залеглости цього місяця, бо інакше будуть суспендовані. Братська каса за нікого більше не буде висилати розмету. Неприявний член на зборах підлягає акрі згідно з ухвалою. — Андрій Іванів, секр.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. ДЖ. Бр. св. Ів. Хрестителя, від. 270, повідомляє своїх членів, що місячні збори, котрі мали відбутися в суботу, 15. травня, відложено на вівторок, 18. травня, в годині 7-мій ввечір, в гали У. Н. Дому, 181-183 Фліт ул. На зборах будуть важні справи до полагодження і почуєте справоздання делеґата з конвенції У. Н. Союзу. Тому просимо всіх членів прийти на означений час. Довгуючі члени мають вирівняти свої залеглости. — Андрій Бусько, рек. секр.

КАСОВИЙ ЗВІТ ОБЄДНАННЯ

(За квітень 1937).

ПРИХІД:

З перенесення		$ 54.79
Прихід у квітні		968.23
		$1,023.02

РОЗХІД:

а)	Висилка до краю:		
	1) Визвольна боротьба	$350.00	
	2) Рідна Школа	220.00	
	3) Інваліди	100.00	
	4) Рідна Школа в Радехові	80.00	
	5) Політичні вязні	50.00	
	6) Школа ім. Грушевського в Коломиї	44.00	
	7) Народній Дім у Хирові	41.00	
	8) Письменники	25.00	
	9) Сироти	10.00	
	10) На часопис „Український Бескид"	5.00	
	11) Кошти висилки грошей і листів	10.50	$ 935.50
б)	На Школу в Стемфорд, Конн.		13.00
в)	Утримання канцелярії		25.00
			$ 973.50

ЗІСТАВЛЕННЯ:

Загальний прихід у ктітні	$1,023.02
Розхід	973.50
Остається в касі Обєднання з кінцем квітня	$ 49.52

Обєднання Укр. Організацій в Америці.

ЧЕРЕЗ РАДІО З НАГОДИ КОНВЕНЦІЇ У. Н. СОЮЗУ

З нагоди конвенції У. Н. Союзу Торговельна Палата міста Вашингтону відступила зі своєї радіової години 15 мінут на промови про У. Н. Союз і українську справу. Отсі промови виголошено в середу, 12. травня б. р., від години 6:45 до 7 (стендард тайм) з вашингтонської стації W.M.-A.L.

I.

RADIO TALK

of Mr. Gregory Herman, Chairman of Ukrainian National Association Convention in Washington, D. C.

Exactly 43 years ago, on February 22, 1894, a band of early Ukrainian immigrants, seeking to protect their dear ones in the event of their natural or accidental death, met in the mining town of Shamokin, Pa., and there laid the cornerstone of the present-day oldest, largest and most progressive Ukrainian fraternal order in America—the Ukrainian National Association, whose chief organ is the Ukrainian oldest and largest daily in America—the Svoboda, together with its English supplement—the Ukrainian Weekly.

This week representatives of the 300 and some odd number of branches of this Ukrainian National Association have gathered here in Washington from all parts of the country at the 19th regular convention of the organization in order to discuss and legislate various measures designed to further enhance the time-proven value of it to the Ukrainian-American people and to the ideals for which they stand.

Who are these Ukrainian-American people about whom I speak? No doubt, here in the capital of this country, where there is but a sprinkling of them, not much is known about them, although it was not so very long ago when the Ukrainian National Republic had its unofficial diplomatic representation here. Yet there is close to a million of them here in America, with most of them dwelling in the industrial centers of the East and the Middle West. Within the comparatively brief space of time that they are here, about 50 years in all, they have sunk, so to speak, their roots into the American soil, adapted themselves to it, and wrested a living from it.

Today we see the products of their achievements in form of great nationwide organizations, such as our Ukrainian National Association, as well as in form of churches, schools, newspapers, choruses, libraries, social and cultural centers, and all the other institutions of an enlightened and progressive people. They, too, have done their share in the building of America, whether it be the mines, factories, railroads, farms, or business. During the World War, too, more than 30,000 of their able-bodied men fought with the American Expeditionary forces. They also were among the heaviest buyers of Liberty Bonds among the foreign nationality groups. They have helped enrich American culture with their contributions of Ukrainian native culture through the medium of concerts, exhibits, festivals, and the like. Their Ukrainian National Chorus, for example, during its tour of this country some 15 years ago, was hailed as the finest ever heard in America. And finally, they have not only advanced themselves both materially and spiritually in America but they have also been of great material and moral help to their oppressed kinsmen, close to 40 million of them, in their native land—Ukraine.

Fof, as we must remember, this country Ukraine, this land of milk and honey as it was once called, is today no longer enjoying the independence that it did in the past. There was a time, for example, during the 10th, 11th, and 12th centuries, whe the Ukrainian Kingdom of Kiev was one of the mightiest and most cultured in all Europe. There was a time, too, about 3 and ¾ quarter centuries ago, when the Ukrainian Kossack State, under the leadership of Bohdan Khmelnitsky, the Oliver Cromwell of Eastern Europe as he was called, attained world-wide fame by its military prowess and spirit of democracy. But like its predecessor, this Ukrainian independent state also fell, mainly, as in the of the former, because it expended most of its energy in the centuries-old struggle with the constantly-invading hordes of wild Asiatics, and eventually fell prey before the attack of her neighbors, Russia and Poland, whose shield, as well as of the rest of Western Europe, she had constantly been against this terrible Asiatic danger. And, finally, there was a time, too, only 18 years ago, at the close of and immediately following the World War, when there was a Ukrainian National Republic, but which, attacked on all sides by a ring of enemies, collapsed, and by the post-war treaties was sundered into four parts, with the major portion falling under Soviet rule, a large portion under Polish rule, and the remainder under Rumanian and Czechoslovakian rule. And why?—you ask. Because, as Henry Adam Gibbons, the American historian, wrote:—"An independent Ukraine does not seem to fit in with the interests of the victors of the World War, as these interests are conceived by statesmen."

And so, despite the Ukrainian people's confidence in Woodrow Wilson's "self-determination" clause, their free state fell, and today their nation is being oppressed and denationalized.

In view of all this, therefore, it is no wonder that the plight of our native kinsmen in Ukraine has inspired among us, Ukrainian-Americans, such strong feelings of sympathy and an ardent desire to help them—which we have expressed in many ways.

This week, as we daily gather at the Convention of our Ukrainian National Association, our thoughts turn to them, our oppressed kinsmen, and we, both of the older generation that was born on the other side, and the younger generation born and raised here, all of us fervently look forward to the day when across the seas, in Ukraine, there shall wave the banner of freedom and independence that we are so fortunate in haivng here in America.

These sentiments that I have expressed here, are, in our opinion, perfectly in accord with our American principles and ideals.

For, as we reason, we know we cannot have rights and privileges here in America without duties and responsibilities. We know that America gives us protection, education and opportunities, and that in return we owe our love, obedience, service, and loyalty. We know, too, that our principal task here in America is not the making of money but the building of America. And yet, we cannot forget that we are Americans—of Ukrainian descent. We cannot forget how for centuries our Ukrainian forefathers fought and sacrificed their lives and fortunes in the cause of an ideal dear to all nations—Freedom. From our minds the inspiring thought that there was once a Ukrainian state, self-chartered and self-ruled, can never be effaced, and the burning hope that again there will be one—can never be extinguished.

Knowing all this, and remembering that one of the greatest Americans, Woodrow Wilson, himself declared that each nation is entitled to self-rule and self-determination, we, Americans of Ukrainian descent, shall strive to make ourselves worthy and useful citizens of our America and at the same time we shall also strive to do our bit towards the realization of that centuries-old dream—the creation of a free and independent state of Ukraine!

II.

Радіова промова д-ра Л. Мишуги у Вашингтоні з нагоди конвенції У. Н. Союзу.

Українці в Америці!

Англійською мовою ми подали короткі дані про У. Н. Союз як найстаршу народню установу в Америці, стверджуючи, що наш Союз є вже 43 роки серцем і мізком української іміграції в Америці. А говорячи тепер своєю рідною мовою, відчуваємо в першу чергу потребу звернутися зі столиці цеї прибраної вітчини в сторону нашого Києва і нашого Львова, в сторону нашого Закарпаття і нашої Буковини й Басарабії, в сторону Зеленого Клина, як теж у ті всі сторони світу, де живе український нарід, де гомонить українське слово, щоб привитати всіх наших братів та сестер в імені членів У. Н. Союзу і всієї нашої національно думаючої іміграції словами, які ми визнаємо і в які віруємо: Христос воскрес! Воскресне і наша Україна!

Отсі наші слова, що їх висказуємо поблизу цієї могутньої ріки, над якою спочивають кости Батька Краю, Юрія Вашингтона, хай добрий вітер понесе далеко, щоб вони дійшли до всіх серць українських, а зокрема в Україну. Бо там в Україні пливе теж могутня і для нас свята ріка, над якою поховані кости Батька України, нашого генія і пророка Тараса Шевченка, що заповів нам наше національне воскресення і наказав нам твердо вірити в те, що й український нарід діждеться свого Вашингтона.

У. Н. Союз завжди памятав цей пророчий заповіт Шевченка. Він завжди вказував нам, еигнанцям з України, що знайшли на американській землі пристановище, що нам треба вчитись на особі Батька Краю, Юрія Вашингтона, як треба за свій нарід вміти терпіти, боротись і себе жертвувати, щоб з нації раба міг повстати нарід вільний і незалежний. Отсе маємо тепер нагоду як представництво американської України, що зїхалося на конвенцію У. Н. Союзу, відвідати Дім Вашингтона й зложити поклін тлінним останкам Батька Краю. Памятаймо в цій хвилі, що це Америка давала і далі дає нам можність розвинути наші власні сили, і то в часах, коли на наших рідних землях нема ніде ніякої можливости створити таку ідейну українську національну твердиню, якою є наш У. Н. Союз. Памятаймо, що звідси, з Вашингтону, вийшов могутній клич про самоозначення народів, який уже приніс ріжним народам здійснення їх самостійницько-державницьких ідеалів. І ось ми вибрали місто Вашингтон на конвенцію У. Н. Союзу між іншим і тому, щоб своєю присутністю пригадати американській і світовій публичній опінії, що американські українці, і то як старе так і молоде покоління, докладають і докладатимуть усіх зусиль, щоб здійснилося право самоозначення українського народу та щоб ми звідси допомогли українському народові на українських землях добитися цього права в такий самий спосіб, як цього доконав Юрій Вашингтон на американській землі для американського народу.

Співучий Ансамбль зі своїм диригентом п. Михайлом Скоробогачем, що в повнім складі виступить на радіо-балі Сурми 16. травня 1937 у WEBSTER HALL.

З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В АМЕРИЦІ

ЙОНҐСТАВН, О.

Свято Шевченка.

В неділю, 18. квітня, відбулося в українській православній громаді свято Шевченка, получене з концертом хору „Бандуриста" і місцевої школи під управою нового пароха, о. Степана Мусійчука. Концерт започатковано піснею „Заповіт" Шевченка, музика Стецепка, і коротким вступним словом, виголошеним підписаним. Дальше йшли пісні хору: „Світе тихий", „Боже великий, творче всесильний", „Ой у саду, саду", а потім деклямації шкільних дітей, виконані дуже влучно. Були і соля та дуети, між іншим сопранове сольо панни Олі Мусійчук, яка відспівала „Веснівку" Матюка і „Траля-ля" Шевченка-Лисенка. При пяні була панна Ірися Мусійчук. Святочну промову виголосив о. Мусійчук, який вказував на науку Шевченка, як жити, любити і боротися за Україну, за яку він дав душу і тіло.

Виступила також недавно зорганізована українська школа при парохії та відспівала пісні: Реве та стогне", „Учітеся", і „Ой минула вже зима". Битком заповнена саля здуміла, коли побачила 80 діточок на сцені, як маків цвіт український. На закінчення виступив іще раз хор і відспівав пісні: „Стращний суд", „Мельник", „Не пора" і „Ще не вмерла".

Всю програму приготовано за три тижні, але присутні були з неї вдоволені. Вступу не було, але на зазив пароха зібрано суму $21. Зложили по $1: М. Стахура, І. Багній, І. Падучак, М. Тимочко, С. Кріль, Р. Юрчик, П. Сельчак, П. Степчак; по 50 ц.: М. Когут, І. Волощак, І. Синоґурський, О. Єдинак, В. Пупа, С. Циктор, А. Кравець, А. Юрчик, М. Кіхтан (мол.), М. Лінинський, Т. Сенедяк, М. Стахура; по 25 ц.: Марія Терлецька, М. Мусійчук, М. Цикотор, А. Ґіль, А. Палучак, Н. Синоґурський, С. Цицик, П. Ґула, А. Войтик, І. Луцик, Н. Ґудз, А. Кольонська, М. Конишак, В. Кравець. Решта дрібними датками.

По обтягненню розходів концерту чистий прихід у сумі $10 вислано до краю через Обєднання на поміч інвалідам.

Теодор Сенедяк.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Свячене в православній церкві.

В неділю, 9. травня ц. р., в українській православній церкві при 14 вулиці в Ню Йорку відбулося спільне свячене в честь архиепископа української православної церкви в Америці, Йоана Теодоровича. Крім Преосв. Владики Теодоровича на тому приняттю було чимало американських гостей і багато членів та членниць церковної громади.

Свячене відбулося зараз після Служби Божої, відправленої Преосвященним Владикою в асисті місцевого пароха о. Весоловського й о. Загоруйка. Преосв. Владика виголосив гарну проповідь про завдання матери в суспільнім життю. Після Служби Божої гості і вірні зійшли в церковну галю, де відбулося свячене. Серед американських гостей були приявні: Вілием Брунер, президент міської ради Ню Йорку, Поль Лівоті, суддя міського суду, Й. Т. Ґарвей, депюті шериф з Квінс, о. Найт, ректор епископальної церкви Всіх Святих і багато інших. За столом вивязувалися ріжні промови, в яких промовці підчеркували святочний настрій хвилі. Комітет свяченого приготовив також гарну програму, в яку входили виконання дитячого хору під управою учителя Мостенського, та танці, виконані групою українських танцюристів. Короткі пояснення до танців і українських народніх строїв подала англійською мовою панна Вінтоняк. Настрій панував дуже гарний. Про це свячене подали довші і коротші звідомлення американські часописи, між ними „Ню Йорк Таймс" з 10. травня ц. р.

Учасник.

ЯК МИ ПОМАГАЄМО РІДНОМУ КРАЄВІ.

БАРНЕСВИЛ, ПА.

З забави на Рідну Школу.

Дня 25. квітня ц. р. гром. Іван Чорний справляв 25-літній ювилей свого подружжя й з цеї нагоду спросив гостей на забаву. Приявні гості, забавляючись гарно, не забули за рідний край і зложили $7 на Рідну Школу. Жертвували по $2: Іван Чорний, Н. Батік, М. Осадчук; І. Земба $1. Гроші переслано через Обєднання на призначену ціль.

М. О.

СЕЙНТ ЛУІС, МО.

На Рідну Школу.

Після операції померла 27. березня Катерина Зелінська, членниця т-ва „Любов", від. 373 У. Н. Союзу. Після Служби Божої й парастасу, уладжених членицями згаданого т-ва в православній церкві св. Володимира, зібрано при перекусці $4.50 з призначенням на Рідну Школу замісць вінка для Покійної. Жертвували: А. Грамоцька $3; В. Лоґуш, П. Литвицька і П. Павлюковський по 50 центів. Збірку переслано через Обєднання.

В. Лоґуш.

UKRAINIAN WEEKLY

(Concluded)

THE PEN PAL COLUMN

Requests for Pen Pals are coming in steadily now. We have received quite a few letters for publication in this column. It is both surprising and gratifying to see so many of you take interest in corresponding with young Ukrainian people all over the country. Looking back we see that approximately six hundred names and addresses have been published to date... a fine record and one that we are proud of. We intend to continue publishing this column a long time... with your cooperation of course. We have to depend on your letters, you know, and we would like to receive as many of them as possible.

If you desire to have Pen Pals all you have to do is write a letter giving a little information about yourself. Send this letter to us and, in due time, it will appear in this column. We can safely say that you will receive letters from Ukrainian friends as a result.

Pen Pal-ing has become so popular that other Ukrainian-American periodicals are seriously thinking of starting Pen Pal Columns. This is no mere rumor. It won't surprise us a bit to see a Pen Pal Column in another newspaper before long. The Ukrainian Weekly published the first column on February 2nd, 1934... more than three years ago. About forty columns have appeared since then. It is no wonder that other papers will soon sponsor columns. Pen Pal-ing is too popular to be ignored.

But to get back to the task in hand... typing out the names and addresses of Pen Pals whose letters reached me in time to appear in today's column. We'll begin with

Miss HELEN KORCZYNSKI, 136 High St., Phoenixville, Pa., is 5 ft. 1 in. tall, weighs 126 lb, has brown hair, greyish eyes and a fair complexion. Helen goes in for dancing reading and the movies. She invites both the boys and the girls to write and promises to answer all letters. Age 16.

WALLY BOYKO, 302 Quincy St., N. E., Minneapolis, Minn., is 5 ft. 10 in. tall, has brown eyes and dark brown hair. Wally likes to play tennis and he collects postage stamps as a hobby. Wally would like to hear from Pen Pals living in and around Chicago, but also invites others to write. He guarantees to answer all letters and will exchange photographs

Miss LOUISE ANN RUDINSKI, 1501 Merchant St., Ambridge, Pa., is 5 ft. 6 in. tall, has brown hair and blue eyes. Louise is a junior at the Ambridge Senior High School where she is taking a commercial course. She likes all sports and goes in for singing, hiking and dancing. Louise likes to write letters and hopes she will hear from many boys and girls. Age 16.

Miss MARY NEBORA, 303 Richmond St., Elizabeth, N. J., is 5 ft. 2 in. tall, weighs 108 lb, has big brown eyes, brown curly hair and a big smile. Mary goes in for practically everything but prefers dancing. She would like to hear from Pen Pals all over the continent, especially the Pacific Coast. Mary will exchange photos with the first 5 to write and adds that she will make her letters as interesting as possible. Mary would like to hear from boys and girls who are between 16 and 20 years old. Age 16.

Miss SOPHIA BELUCH, 1 Fillmore St., Phoenixville, Pa., is 5 ft. 2½ in. tall, weighs 111 lb, has brown hair, brown eyes and a fair complexion. Sophia likes dancing, reading, movies and sports... especially basketball. She would like to hear from all Ukrainian boys and girls and promises to answer all letters. Age 16.

Miss ANNE F. PROCIAK, 10 Margaret St., Plains, Pa., is 5 ft. 3 in. tall, has brown hair, brown eyes and a fair complexion. Anne collects postage stamps and goes in for swimming, basketball and reading. She is also interested in sewing of all kinds. Anne will be pleased to give information about Wilkes-Barre and Plains and also about the coal mines. She attends Plains High School and wants to have some Ukrainian friends because she hasn't any in Plains. She is willing to exchange pictures and invites everyone to write. Age 16.

MICHAEL BELLAK, 608 Ford St., Bridgeport, Pa., is 5 ft. 11 in. tall, weighs 150 lb, has brown hair and brown eyes. Michael goes in for dancing, reading and swimming. He also likes and takes part in all sports. Michael is a junior at high school and plays on the basketball team. He would like to hear from both the boys and the girls and is willing to exchange snapshots. Age. 16½.

WALTER DOWHAN, 117 West 6th St., Bridgeport, Pa., is 5 ft. 7 in. tall, weighs 122 lb, has dark blonde hair and a light complexion. Walter attends Bridgeport High School and can speak the Ukrainian language. He is interested in all sports and belongs to the church choir. Walter is the president of his junior class and "plays the fiddle" in his spare time. He would like to hear from some Ukrainian boys and girls. Age 17.

FRANK SHEWCHUK, 441 Bush St., Bridgeport, Pa., is 5 ft. 10 in. tall, weighs 150 lb, has brown hair and blue eyes. Frank is fond of all sports, especially basketball and swimming. He is a junior at high school and plays basketball on the Junior Varsity team. Frank would like to hear from both the boys and the girls and is willing to exchange snapshots. Age 17.

Miss OLGA K. BAHLAY, 4617 East Stiles St., Frankford, Philadelphia, Pa., is 5 ft. 4 in. tall, weighs 125 lb, has light brunette hair. Olga graduated from a beauty school and now has a position as a hairdresser. She plays the piano and likes music, singing, dancing and tennis. Olga participates in Ukrainain affairs and is a member of the Church Choir and Athletic Club. She would like to hear from both the boys ond the girls, and is willing to exchange snapshots. Age 18.

Miss ANN SNYDER, 4725 Melrose St., Philadelphia, Pa., is 5 ft. 4 in. tall, weighs 130 lb, has dark brown natural wavy hair, brown eyes and a fair complexion. Ann is a member of the St. Josaphats Church Choir and Athletic Club. She likes all athletic activities and also goes in for dancing. Ann would appreciate hearing from some Pen Pals. Age 18.

Miss MARIE SIDOROWICZ, 4742 East Stiles St., Frankford, Philadelphia, Pa., is 5 ft. 1 in. tall, weighs 110 lb, has brown hair, dark eyes and a fair complexion. Marie is a member of the St. Josephats Church Choir and Athletic Club and is interested in all outdoor sports. She guarantees to answer all letters and will send snapshots to all who desire them. Age 18.

WILLIAM NYKORCHUK, 44 King St., Pittsfield, Mass., is 5 ft. 6 in. tall, has dark brown hair and blue eyes. William has graduated from the Pittsfield High School and is now working for the General Electric Co. in Pittsfield. William has a car and goes in for all kinds of sports. He would like to hear from Ukrainian girls about his age. William guarantees to answer all letters and is willing to exchange snapshots. Age 19.

Miss EVELYN J. MEDIANOWSKI, 4 Ambridge Ave., Fair Oaks, Pa., is 5 ft. 6 in. tall, has brown wavy hair, blue eyes and a fair complexion. Evelyn goes in for tennis, dancing and letter-writing. She is a commercial junior at the Ambridge Senior High School and lives 18 miles northwest of Pittsburgh. Evelyn hopes to hear from many Pen Pals and invites the boys to write.

* * *

All cards and letters pertaining to the Pen Pal Column should be addressed to

THEODORE LUTWINIAK,
81-83 Grand Street,
Jersey City, N. J.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ У. Н. СОЮЗА

КАРТЕРЕТ, Н. ДЖ. Тов. Запорозька Січ, від. 342, повідомляє всіх своїх членів, що місячні збори, котрі мали відбутися 16. травня, відложено на 22 травня, з причини, що Тов. Січ буде мати баль 16. травня, на котрий мають явитись всі члени і членкині. — Гр. Болянський, предс.; Н. Крупа, кас.; І. Маркович, секр.

НЮАРК, Н. ДЖ. Тов. ім. Дмитра Вітовського, від. 14, повідомляє, що місячні збори відбудуться в понеділок, 17. травня, точно в годині 8-мій ввечір, в Січовій Салі, 229 Спрінгфілд Еве. Просимо членів прийти на збори. — М. Петращик, секр.

МИНЕАПОЛІС, МІНН. Тов. Запорозька Січ, від. 385, повідомляє, що місячні збори відбудуться в четвер, 20. травня, в годині 7:30 ввечір, в домі просвіти, 700 Джексон ул. Н. Е. Просимо всіх членів прийти на час. Хтоб хотів вступити в члени, хай прийде на збори. — О. Шабатура, предс.; Н. Дмитрук, кас.; О. Козак, секр.

Хлопчик: Прошу мені дати за цента мішаних цукорків.

Купець: Ось маєш два і сам собі їх вимішай.

Забудькувата.

— Пане Петрило, ви питалися мене вчора, чи я схотіла би вийди за вас?

— Так.

— Ах, то скажіть, будь ласка, що я вам відповіла?

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ